

גיליון מס' 1790 * י"ד באייר תשס"ב * 26 באפריל 2002
(sachlav@kfar-hanassi.org.il)

שנות החמישים בסגנון חופשי.

**ארבעים השנים הראשונות מספקות את התוכן
ושלושים השנים הבאות - את הפרשנות.**

**בלעדי הפרשנות איננו יכולים להבין כראוי
את התוכן ואת משמעותו המוסרית.**

שופנהאואר

דבר העורכת

בספר החג והמועד כתוב: "מועד קטן הוא ל"ג בעומר, מעין חצי חג. ביום שלשים ושלושה לספירת העומר נוהגים בזמנינו בכל תפוצות ישראל להפסיק את האבלות, ואיסור החיתון בכללה, הנהגת בימי הספירה, ואין אומרים בו תחנון ומרבים קצת שמחה".

קורה ולפעמים אנחנו חושבים שאין לנו הרבה סיבות לשמוח, אך אם נשים את ליבנו לכך נראה שבכל יום יש רגעים חיוביים. ועלינו רק לחדד את יכולתנו להבחין בהם. רגעים חיוביים אינם חייבים להיות בולטים במיוחד: חולשה שהתגברנו עליה, צמח בעציץ שניצניו עמדים להיפתח, פגישה שמחממת את הלב, תצלום שמעלה זיכרון יפה, חיוך של ילד, מילה טובה, מחמאה.

"העולם אינו מושלם, אולם ניתן להופכו לכה". אמר פראנקל.

ועובדה היא שלפעמים זה קורה. עובדה היא שבכל חג ומועד קמים חברים - אנשים מתוכינו - ועושים ויוצרים, אווירה ותוכן, וכמובן טעמים גסטרונומיים גם, עבור כולנו. אז יש לנו נחת ולו רק לשעה קלה והלב מתרחב.

זה לא מושלם ולא כל הזמן. אבל יש את הרצון של כולנו להיות ביחד. הרצון לתת למען החברה והביחד הזה, נותן כוח והנאה, גם הנעה לנותנים ולמקבלים, כמו גם לכולנו.

כאן נאמר תודה מקרב לב, לכל מי שאיכפת לו מי אנחנו, מה אנחנו אוהבים לראות ולשמוע, מה נאהב לאכול, ולאיזה מנגינות נרצה לרקוד.

ושיהיה רק בשמחות.

שושנה שרקי

ימי הולדת

רועי אדלשטיין	28/4
גינט פרימוסט	29/4
אורית כהנא	
עידן סמברה (נכד)	
טל מרציאנו (נכד גרשמן-דיוויס)	
זיו נוח זולטי	
רן הינת	30/4
זאב ניצן	2/5
דוד ארנברג	
אביב אלמן	
אלה קולמן (נכדה רחמני)	
קליה היא המאירי (נכדה)	
טל אילייב	
פנינה זאבי (נכדה אלמן)	3/5
נפתלי דוארי (נכד)	
עדי בית (נכד פרלסון)	
אביבה אפשטיין	4/5
נמרוד דדוש	
עירא איתם (נכד ארנברג)	

ימי נישואין

ערב ל"ג בעומר:	29/4
רותי ודורון כהן	
ליאורה ויהל עתיר	
ל"ג בעומר:	30/4
רות ושי זיגדון	
נעה ואפרים מעין	
אסתר ואבי נצר	
נעמה וגרשון מדר	
עירית וטוני ינטיס	
אורלי ורובן ירון	
יונית וקלייב בלומנטל	
אפרת ודורי בן חנוך	
ענת ואיתי סלע	
גלית ועומר כהן	
נירה ומיכי קורן	1/5
אירית ומשה בן חיים	2/5
אתי ואורי אדלשטיין	
נעמה ואסף סולומון	3/5

פרורים מהשולחן

פיורים אחרונים של פסח - פעם היה מאוד ברור מה כשר לפסח ומה לא. בשנים האחרונות יש יותר ויותר פריטים שנכנסו לרשימת "הכשר לפסח" תחת הכותרת "כשר לאוכלי קטניות" וכו' שאל אותי אחד הילדים למראה פיתות האם גם זה "כשר לפסח", השבתי: כן. זה כשר לאוכלי חמץ...

פסח עבר - ולוח השנה העברי הביא את יום השואה, יום הזיכרון לחללי צה"ל ופעולות האיבה, וכמובן גם יום העצמאות. אילן המדרוך ניצח על הביצוע המרשים של הנעורן/נעורים של הטקסים.

יום העצמאות - עיקר הפעילות עברה לחדר האוכל עקב מזג האוויר. תשבצים, סרטים באולם "דדו" (המלך "רוקי" - חובה!) וכמובן דני סוויסה, המרקיד הבלתי נלאה. נקווה שביום ההולדת הבא של המדינה מצב הרוח הכללי יהיה הרבה טוב

חומת מגן - הצורך בנקיטת צעדים מסוימים להגברת הביטחון והאבטחה גם אצלנו. אחד הדברים הראשונים הוא תורנות הורים לפני ובזמן ההסעות לבית ספר. היוזמה ברוכה, אך כפי שהעידו הורים שמשותפים בתורנות, יש לגבש נוהל בדיקה יותר מסודר ומקיף, ולחשוב על נושא האבטחה באופן רחב יותר כמו הרחקת פחי האשפה הגדולים ממקום חניית האוטובוסים, שמירה ורשום הנכנסים בשער בשעות היציאה והכניסה של האוטובוסים ועוד, ויפה שעה אחת קודם...

חומת מגן 2 - המצב כנראה מחמיר. גם תמיר שפרונג קיבל צו 8 ... הבחור מוצב ליד שכמ. יש בזה אולי צדק פואטי, כי תמיר שומר (גם) על בת כיתתו "המתנחלת" אורנה מימרן שגרה בסמוך. העיקר שכולם יחזרו בשלום.

חומת מגן 3 - ילדי גן רימון אופים דברים טעימים והתרימו את ההורים על סך 10 ש"ח כ"א לטובת קניית גרביים והכנת חבילת ענק למשלוח לחיילים המוצבים בהר דוב, וטוענים שקר להם. אם הגרביים לא יעזרו, הכוונות הטובות של הזאטוטים ודאי יחממו את ליבם.

מסימיני הזמן - בטיול משפחתי שעשינו לא מזמן, קטפה ליהי כמה פרחי בר. גולן שרצה להסביר לה שהדבר אסור, אמר לה בשיא הרצינות: אסור לקטוף! זה פרח ממוגן יר'...

מים לחץ - הרבה זמן עבר מאז בעבעו בועות בברזי הסודה בחדר האוכל. האם זה במסגרת הניסיון להיות הקיבוץ היחידי ללא ברז סודה פעיל?

מצד שני - מה זה השבתת ברזי הסודה לעומת השבתת האמבולנס? הדבר המדהים ביותר הוא שלא משנה מה, צעדים כאלה שנעשים באופן חד-צדדי, מתקבלים בחוסר תגובה הגובלת באפסיות מוחלטת.

בית בלונד - יזמה נאה נקט לנו יודיאקין במטרה להתגייסות כלכלית לטובת שיפוץ בית בלונד. באופן אישי כאחד המשתמשים הפעילים במקום, אני מוכן להירתם לטובת השיפוץ הנדרש, אך כמו בשני הפסקאות הקודמות, אחזקת וטיפול המקום חייב להיעשות מתקציב הקהילה. אפשר להצביע בקלות על מקורות של הקהילה שניתן להפנות לטובת "בית בלונד". במקביל בהחלט ניתן לחשוב על גביית סכום סמלי, נגיד 50 ש"ח ללילה, עבור שימוש במקום.

תערוכת ציורים - של איירין שיין בבית טורקיז בקיבוץ עמיעד. הפתיחה החגיגית הייתה בשבוע שעבר, ומי שכבר הספיק לבקר, התרשם מאוד. כדאי מאוד לבקר.

אוסטרליה על הקו - עליה בצפיפות האוכלוסין בממלכת הקנרגו, עקב הגעתה של המשלחת המכובדת מכפר הנשיא. יבין בן רשף, שוני וולאך וג'ודי ברק, כל אחד ומסלולו ברחבי היבשת. תהנו ותחזרו.

עינת פלמה - יצאה לעומת זאת להולנד לחופשה קצרה.

סימיני התאוששות - גם בתיירות הפנים במלונן. לקראת האביב מתכננת קורין למסד אירועי "אסדו" בפארק, שווה לחכות.

מסורת חדשה בקרב המטפלות בגיל הרך. אחת לחודשיים נפגשות הבנות לערב למידה

וגיבוש כיפי כולל ארוחה שהייתה הפעם בסגנון סיני. כמו שאמרו חז"ל "יש אגרול - יש תורה".

גשם, תן רק גשם - לראות ולא להאמין, מד הגשם המצויר על הלוח כמעט מלא, כאשר המספרים מדברים על קרבה משמחת ל - 600 מ"מ.

לבריאות - לכל מי "שהתקש" לחלות השבוע, ויש לצערנו רבים כאלה - החלמה מהירה.

שבת

שלום

דורית, אבי, אביב, גליל, בת-אל, גולן, ליהי, כרמל

והרי לכם : יגון ואושר מתחלפים בתור...

**מזל-טוב!
בת נולדה ושמה ים**

לאורלי וליאור

**ברכת רב נחת!
לסבתא נטע ולאבי
ולכל משפחת אלמן המורתבת
מכולנו.**

**בית כפר-הנשיא
אבל וכואב
את פטירתו ללא עת
של
אייל
ז"ל
מקיבוץ רמת-רחל
בנם של מניה ויחיאל, נכד לסטלה
שנהרג בג'נין בעת מילוי תפקידו
נטע והנרי וכל המשפחה המורתבת
שלא תדעו יותר צער.**

ג'נין ד'אז והיום

אני חושב שמאמר זה מתאריך 28.11.75 הוא רלוונטי ומעניין גם היום. מדובר בג'ני של 1975, כשקראו לתושבים ערבי הגדה המערבית, ולא פלסטינים. הבחירות נעשו בזמן שפואד היה מפקד הגדה המערבית. אז הייתה שם משטרה ערבית עירונית עם נשק! על כן חשבתי שכדאי לפרסם זאת פעם נוספת, כרקע מעניין להתרחשות היום.

הרבי ג'קסון

ש.מ.פ

(שירות מילואים פעיל)

זה עתה גמרתי עוד תקופה של מילואים. עד עכשיו שירותי היו תמיד בקו הקדמי בגבולות סוריה או לבנון. הפעם שירתי בגדה המערבית. השתייכתי לכוחות הבטחון. ה"מלון" שלנו היה מצודת טגרט גדולה. אורכו של פרוזדור עם חדרי מגורים היה מעל ל-70 מ'. במרכז המצודה יש בית כלא לאסירים פליליים וגם בטחוניים. אנחנו השתלבנו בעבודה יחד עם משטרת משמר הגבול, משטרת ישראל והמשטרה המקומית שמורכבת מערבים מן השטחים. אחוז גדול של אנשי מג"ב הם דרוזים. לכן התחלתי ללמוד ולנסות להנות משירים ערביים ששמעתי יום ולילה. העיר עצמה מאוכלסת ב 14,000-15,000 איש. זה כולל מחנה פליטים. בתוך מחנה הפליטים נמצאת תחנת רכבת עם פסים ובולי עץ מימי הטורקים והבריטים. זה איזור שהמבקרים הישראלים בשבת אינם מגיעים אליו. הם רק מגיעים למרכז העיר והשוק. בשבתות השוק מלא סוחרים ישראלים. בחודש נובמבר יש עדין יתושים שמפריעים לישון. בעיר ובמחנה הפליטים, יש ריחות של ביוב ושריפת אשפה (בתוך המחנה). רוב הגברים יורקים ברחובות ולכן הפסולת והלכלוך הם עצומים. יש גיוון בלבוש מאירופאי עד לבוש מסורתי של ערבים עם כפייה עד אפילו הפג. עגלות מלאות מזון עומדות בחוץ עמוסות עוגות, שתיה, פירות, פלפל, פול חומס, פיתות, תה וקפה בספלונים קטנים, האנשים אוכלים בחוץ ברחוב. במסגדים יש רמקולים רבי עצמה המשמיעים שירי תפילה בוקר, צהריים וערב. (תפילת בוקר נערכה מ-3:30 עד 4:00). העיר שקטה לגמרי בשעות הערב ואפשר לחשוב שזה 2:00 בלילה. ב-3:30 העיר מתעוררת מצעדי המוני הפועלים הצועדים לכיוון תחנת האוטובוסים. כל בוקר יוצאים בבת אחת 80 אוטובוסים מלאים פועלים, לכיוון חיפה, חדרה וטבריה. יחד עם האוטובוסים יש צי של מוניות מקומיות (מרצדס-בנד) שגם נוסעות לכיוון הערים.

יש דבר אחד שמשגע בלילה, כאשר מסיירים בנגמ"ש המשטרה, וזה החשמל. מדי רגע לרגע משתנה עוצמת החשמל, פעם האור חזק מאוד ופעם חלש. פנסי הרחוב נדלקים וכבים וכך קורה שלפעמים חשוך לגמרי, אך מיד נדלק שוב, וחוזר חלילה. העיר אינה נראית מתוכננת. ישנם בתי אבן יפים מאוד - אפילו פה ושם יש "ארמונות" אבל על ידם ללא כל צורה בתים מפח ומבוך. במרכז העיר יש סגנונות בניה שונים ובתים בגבהים שונים. ישנם בתי ספר די מפוארים מאבן וגם בנין תחנת "אם וילד" יפה מאוד.

למרות פאר הבניינים ראיתי מטפלות ומורות כרעות ברך ואוכלות ארוחת בוקר בלכלוך המדרגות בחוץ.

התקיימו בגדה המערבית בחירות מקומיות ולמזלי הייתה לי האפשרות להסתובב בכפרים יחד עם מפקד האזור, תת אלוף ומושל העיר. ציחצחתי את נעלי כדי להראות דוגמא של חייל ישראלי מסודר כלפי תושבי הכפר שביקרנו. הבחירות התנהלו בסדר מופתי ותושבי הכפרים היו נימוסיים ביותר ובירכו ב"אהלן וסהלן" ו"מרחבא".

לפני שבועיים היו הפגנות בגדה המערבית. גם אצלנו התקיימה הפגנה שהתבטאה בזריקת אבנים על כוחותינו והנפת דגל פלסטין וצביעת ססמאות על הקירות, ע"י בנות בתי ספר תיכוניים. הבנות כיסו את פניהן בצעיפים, עלו על גג בית הספר והניפו על תורן את דגל פלסטין. כמעט ללא אלימות כוחותינו החזירו את הסדר למקומו.

הבנות חזרו לכיתות וללימודים אבל היו מעצרים למסיתי ההפגנה. בערב הייתי חופשי מעבודה ונכנסתי לבית דין צבאי לשיפוט מהיר של אותן בנות שנעצרו בהפגנה.

המעניין היה שלפי עדות הבנות לא התקיימה כל הפגנה, וזה כולל את מנהלת בית הספר שהעידה לטובת בת אחת שזרקה אבנים על קצין צה"ל. המשפט נערך כמה שעות טובות והבנות כולן הורשעו וביקשו רחמים. הן קיבלו קנסות כבדים של אלפי לירות.

בכל זאת כתוצאה מהרבה "שעות נוספות" בעבודה אנחנו הצלחנו לגמור ביום אחד בלבד את כל ההפגנות והמהומות שהתרחשו בעיר. כתוצאה מכך היינו "העיר השקטה ביותר בגדה".

תקופת המילואים הייתה מעניינת מאוד ויש הרבה דברים אחרים שלא ניתן לספר עליהם על גבי עיתון פומבי. נוכחתי לדעת שלא רק בגדה המערבית אלא גם במרכז הארץ יש שמירה רצינית יום ולילה על ידי הכמותות הירוקות וכוחות הבטחון.

הרבי

ובהמשך למאמר:

דאז לא כתבתי על מחנה הפליטים של ג'נין רק צפיפות. אנחנו הפגנו "נוכחות" צבאית על ידי סיור בנגמ"ש משטרתי (רכב גבוה מאוד בו יושבים בדפנות ומסתכלים ממנו החוצה, מגבוה) ובנסיעה הרכב נסע בין קירות הבניינים שמשני צדי המעבר - ללא מקום תמרון. אנו הסתכלנו לתוך חצרות הבתים שם ראינו נשים גרמניות אשר התחתנו עם פועלים ערבים, והן חיות כנשים מוסלמיות, כערביות, בישיבה מזרחית על רצפת החצר בתוך הלכלוך.

בהמשך, בזמן לימודי במדרשת רופין הייתי פעמיים בתפקיד בלבנון בתוך מחנות פליטים פלסטיניים. בקרתי ופעלתי - סמוי בבגדי אזרח נושא נשק, וגלוי ביום ובעיקר בלילה.

במחנה לדוגמא ב"עין-אל-חילוה": שם ערכנו מעצרים של מבוקשים דאז. מדהים העניין שפלסטינאי לא היה יכול להסתובב חופשי בעיר צידון, רק במחנה הפליטים. וכך המצב גם במחנות בירדן, סוריה, מצרים, לבנון, והגדה המערבית. פלסטינאי שהסתובב בעיר היה נעצר על ידי המשטרה המקומית. כל עוד הערבים ומדינות העולם הערבי משתמשים באוכלוסית מחנות הפליטים ככלי מיקוח - לא יהיה שלום. והמצב נמשך מאז 1948. כל ארצות ערב יכולות בתוך זמן קצר לתת אזרחות רישמית לפליטים, לפרק את המחנות, ולהפסיק את שרותי אונר"א, וכל מליוני הדולרים שזרמים לדור שלישי של פליטים, יפסקו.

הרבי

יזכור

- י"ח באייר תש"ס (2000) גב' סיסי פקר.
- י"ט באייר תשל"ב (1972) מר איתי נאי.
- כ"א באייר תשכ"ב (1964) מר מאיר פיליפס.
- כ"א באייר תש"ן (1990) גב' אסתר בלק.

תודה

חבר/חברה/חייל/חיילה/נער/נערה

אני רוצה להודות לאותו אדם שלקח את הדגל מגד"א ביום העצמאות כי עזרת לי בהורדת הגדלים והקישוטים שתלינו לכבוד החג. וסתם שאלה, אין לך 50 ש"ח כדי לקנות דגל בחצור?

תודה, **איציק**

מכתב מה'ינאן מספר 24 - חגים

תשאלו אותי על מלחמה, ומיד אני חושב על "שאון מלחמה". נסענו לינגשוואו (YANGSHUO) לחגיגות חג האביב, ראש השנה הסיני. עוד לפני שעזבנו את ג'ינאן, ימים אחדים לפניכן, אנשים שם כבר התחילו להתאמן בהפעלת זיקוקים די-נור, או לבדוק אם המשלוח שהזמינו באמת במצב תקין. זיקוקים די-נור אסורים באורך רשמי בערים גדולות בשל הסכנה. לכן ציפינו להרבה יותר רעש בינגשוואו, במיוחד כי ההרים סביב העיר נקובי ומערות רבות בהם גרים אנשים המתפרנסים מייצור בלתי לגלי של אבק שריפה. אל תשכחו שהסינים היו הממציאים האוריוגיליים של אבק שריפה, וגם של זיקוקים די-נור.

בימים אלה שקדמו לחג היה קשה לנהל שיחה על רקע קולות החגיגה שהמשיכה כמעט ללא הפוגה, עם התפוצצות שרשרת גלילי נפץ מכל צד, כמו ירי מקלעים. הם הותירו אחריהם ענני עשן שמיר, וגזרי ניר אדום כיסו את כל הרחובות כמו מרבד ענקי. אבל זאת הייתה הפתיחה בלבד. ברבע לחצות שאון אדיר סימן את פרוץ החג. לא עוד פיצוצים לסירוגים, אלא מהומה משאול ללא הפוגה. השמיים התמלאו ברעם ובהבזקים מאלפי רקטות מלווים צוחות ושריקות ממקלחת האש.

למחרת בבוקר הדרקונים יצאו לרחוב, ובעקבותם תופים ומצלתיים. הם עצרו ליד כל בית וכל חנות, ובכל מקום קבלו תרומה. ברחוב החנויות הראשי כמעט התנגשו שתי תהלוכות דרקונים, והמשטרה נאלצה להתערב ולהפנות קבוצה אחת לרחוב צדדי. חזרנו לה'ינאן. אולם, לא הייתה הפסקת אש - במשך שבועיים אחרי חג האביב התקיימו אימונים לקראת חג הפנסים. עדין נשמעו שרשרות גלילי נפץ, אבל הקול השולט כעת היה של "בומים" גדולים, כמו של מרגמות, אחד לשניה. התחמקתי מהחגיגות הרשמיות בפארקים, כי אני לא סובל התקהלות המונית. הלכתי לרחוב ראשי קרוב לקמפוס. לכל אורכו נתלו פנסים מכול סוג שאפשר להעלות על הדעת. החל משרשרות כדורים אדומים קטנים ועד למיצגים גדולים צבועים בדגמים ראוותניים.

ממאות תלת-אופנים מכרו פופ-קורן, גלידה, שישליק, תפוחי-עץ מכסים בטופי (TOFFEE APPLES) וכופתאות שומשום, אחרים מכרו פנסי פלסטיק קטנים מכוערים להפליא שמסתובבים ומנגנים.

מחוץ לבני הממשל, תחת דיוקני שלושת המנהיגים הדגולים - מאו, דנג ז'יאנג זמין - וליד להקת תופים ומצלתיים, נישאו נע ומים.

מצאתי את עצמי מאחורי התוף הגדול ביותר שרוחבו היה כשני מטר. פעמיו הדהדו בתוך-תוכי בטני. עברתי את כל הפנסים ונכנסתי להמון עוד יותר צפוף, אני

משער שהיו שם יותר ממאה אלף איש. לא ייאמן, אבל אופניים, קטנועים, אפילו מכוניות ניסו לפלס דרך במסת האנשים הזאת. סבך של גלגלים, מתכת, רגליים. מאחורי כל בנין התפרצו אל תוך שמיים זיקוקים די-נו. כשהגעתי לדירתי מזועזע עד עומק לבי, התותחים עדיין רעמו, עם קולות ירי מנשק קל פה ושם. הבזקים וברקים עדיין האירו את חלונותי כל כמה שניות. אבל חייל משופשף כמוני מסוגל להרדם בכל מצב.

ג'ורג' נאי בתרגומה של **יוהנה**.

הוצאו מהקשרם - דברים בשם אומרם...

מוסף מיוחד לרגל תפיסתו של מרוואן ברגותי

גורמים בכירים בשב"כ:

באודישן שערכנו למ.ב. התברר שהנ"ל לא יודע לשיר, אבל מגלה כשרון דקלום יוצא מן הכלל... בתגובה מסר דובר בצל"מ שהארגון יעתור לבה"צ: מכריחים את מרוואן לשיר למרות שיודעים שהוא זייפן נוראי...

חשיפה:

עכשיו כבר מותר לגלות: מקור בכיר בארגון זכויות (יהודים) לחיות בשלום (בארץ ישראל) גילה לכתבנו שהפקודה לתפוס את מרוואן ברגותי בחיים, היתה פקודה "בלתי חוקית בעליל" "לאן הגענו" הוסיף הדובר, "שאף חייל לא קם והתריע על פקודה שבה"צ כבר הגדיר בעבר" כפקודה "שדגל שחור מתנוסס מעליה..."

הפגנת המונים:

בוא/י גם את/ה להשתתף עמנו בקבוצת תמיכה שתצא ותפגין למען שחרורו של אחינו למאבק ולדרך, מרוואן ברגותי. "לא נפקיר חבר בעת צרה למחשכי שלטון הכיבוש! יחד ידענו לצעוד שלובי זרוע (ראה תמונה) בכל מאבקינו בכיבוש, ויחד נמשיך לצעוד עד הנצחון..."

ראיון בלעדי:

בראיון ראשון מאז נתפס ונכלא מודה מרוואן ברגותי: צה"ל עבד עלי בעיניים. חודשים הם סיפרו לכולם שאני יעד מס' לסיכול ממוקד. כבר הכנתי קלטת של שהיד והכל, ובסוף אפילו לא בזבזבו עלי כדור אחד, לא טיל של מסוק, לא טלפון ממולכד, שום דבר. מה אני אספר עכשיו לילדים? איזו בושה? מה אני שווה פחות מראאד כרמי. אין לכם טיפת כבוד ויחס...

מילואימניקים זועמים 1:

נרא רצינו לסרב פקודה לשרת בשטחים, ובסוף אפילו לא קיבלנו צ 8 ...

מילואימניקים זועמים 2:

בשום פנים ואופן לא היה טבח! צה"ל שכח לגייס טבחים ונאלצנו לאכול כל הזמן מנות קרב קרות...

מילואימניקים זועמים 3:

אנחנו דורשים להקים מיד ועדת חקירה שתחקור מי נתן את הפקודה לסכן עד מוות את חברינו כדי לא לפגוע בחוש הריח והאסתטיקה של נציג האו"ם טריה לארסן, ושל צוות ה-CNN.

מכתב ממרחקים

זהו מכתב שנשלח ע"י רביב פרלסון והוקרא בערב יום הזכרון לחללי צה"ל ופעולות האיבה לזכרה של מורן עמית ז"ל:

משפחת עמית היקרה,
 כל כך קשה, קשה להבין, קשה לקבל, קשה לעכל. כואב.
 מורן. חריפה, חזקה, תמיד הלכה עפ"י מה שהאמינה שנכון.
 הערכתי אותה על החוזקה שבה. מורן אצרה בתוכה המון מידע. מפעם לפעם, שהיה חסר לי מידע כלשהו, בכל נושא שבעולם, הייתי פונה אליה. אם היא לא ידעה, מורן הייתה הולכת ובודקת בספרים וחוזרת עם פירוט מלא מכל הכיוונים. נהנתי לשוחח איתה שיחות אינטליגנטיות על דברים ברומו של עולם.
 מאוסטרליה הרחוקה, אני מתפלל, מתפלל שתסתיים האיבה, שתעלם השנאה, שתפסיק האלימות. כל כך כואב לראות ולהרצח, מיותר.
 שומע את התקריזות חדשות לבקרים, ולא רוצה לשמוע, לא רוצה לדעת. מרגיש שכל הבלגאן בארץ רחוק ממני, אבל הנה זה פוגע גם בי, במשפחתי. לפתע אני מתעורר ומסתכל על מה שקורה בארץ, מרגיש חסר אונים מול השנאה העיוורת.
 רותי, גדי, נדב, מלי, יותם. אני כואב אתכם, עצוב אתכם, אבל אתכם, מנסה לחזק אתכם בשעות קשות אלו.
 מורן תשאר איתי עם החוזקה שבה, התכלסיות שבה והחריפות שבה.
 יהיה זכרה ברוך.
 המון אהבה וחיבוקים ממרחקים.

רביב פ'

רשת הבטחון - עדיין לפנינו

מאז ההצבעה האחרונה על שינוי חזרנו, הצוות לדון בנקודה אחת חשובה והיא כיצד להביא את הקיבוץ לקונצנזוס רחב ביותר לגבי צורת החיים שלנו. בתחילת הדרך הוזמנו לדיון בהנהלת הקהילה שבו הובהר לנו שיש למצוא דרך שבה נוכל לחיות כחברה אחת תוך הסכמה על חלוקת ההכנסה האישית של כל אחד בינו לבין הקהילה, ותוך הקמת אותה רשת בטחון לכל מי ששינוי כזה בשלב זה של חייו אינו מאפשר לו לחיות לפחות ברמת החיים שהסתגל אליה עד היום.
 ההנהלה, (וגם חברי צוות השינוי) לא מצאה לנכון לחדש את הדיון על שינוי שיטת "התקציב משולב" כל עוד נעשים מאמצים לשפר את "רשת הביטחון", ולקבל את הקונצנזוס הנדרש. אין זאת אומרת שמסקנות השיטה שבה עבדנו בשלושת השנים האחרונות לא עמדו לנגד עינינו בכל הדיונים על "רשת הביטחון". נכון, לא התקיים דיון שכל מטרתו לסכם את שיטת "התקציב המשולב", בעיקר מהסיבה שאנשים מטבעם מסתכלים קדימה ורוצים לקיים דיון על מה כן, ולא על מה לא. אך כולנו הסקנו מסקנות משיטת "התקציב המשולב" למדנו מזה, השונו את השיטות ולקחנו את כל מה שנראה לנו טוב מהשיטה הקודמת.

הצגת שתי השיטות במקביל יכולה להיעשות רק אם נבדוק את יישום העקרונות של "התקציב המשולב", תוך עדכון כל מנגנון התגמול האישי בעיקר עבור ההכנסה שמעבר להכנסה הבסיסית של כל אחד. בסופו של דבר, בכל הנוגע לכיס החבר, ההבדל בין השיטות היא מנגנון חלוקת אותה הכנסה "עודפת". והבעיה בשיטת "התקציב המשולב" הייתה בחוסר הגדרה ברורה של אותה הכנסה ולכן הקושי של מנהלי המשק להחליט כמה באמת שייך לחבר. תהליך הצגת שתי השיטות יכול להתפרש כאיום על כל אותם אלו שהצליחו לנצל את כל הפרצות בשיטה הקודמת והשיטה החדשה עשויה להקטין את הכנסתם.
 אין להציג שיטה חדשה תוך איום "מה יקרה אם?" השיטה החדשה חייבת להיות טובה בזכות עצמה. וכך פעלנו בחודש האחרון.

הקיבוע, כנראה, לא יחזור להיות הקיבוע השיתופי של פעם. אנו נמצאים בעיצומו של דיון על מנגנון הניהול הפנימי שלנו. הדיון המקביל המתנהל דרך המועצה על המבנה הארגוני ועל איוש תפקידי המנהלים הוא חלק מאותו דיון. אנו שמנו לנגד עינינו מספר עקרונות בסיסיים ורק ניהול מסודר ומוסכם יכול לאפשר לנו לקיים את אותם עקרונות. עקרונות אלו הם:

- הערבות ההדדית - ישנו מינימום של "קיום" שכל אחד חייב לקבל. פנסיונר, נכה ותלוי יקבלו את המינימום בצורת שכר מינימום. כל חבר אחר שיכול לעבוד חייב לקבל תקציב מינימלי כזה שלא יקטין אצלו את העידוד להגדיל את הכנסתו. (החינוך נכלל בהגדרה זו)
  - הבריאות - יש להגדיר סף עליון של הוצאה לכל אחד (גם בעלי הכנסות גבוהות) שמעבר לזה הקיבוע אחראי לכל ההוצאות.
  - הוצאות המשותפות - יש קונצנזוס בדרישה להקטין את ההוצאה ולנהל פיקוח הדוק יותר עליה.
- צוות "רשת הביטחון" מקיים דיונים בשיפור החוברת מתוך מגמה להציג לחברה חוברת יותר מוגדרת, תוך שימת דגש על המשמעות של "רשת הביטחון" אשר כשמה כן היא: הגדרה של מינימום ההכנסה ומכסימום ההוצאה (וזוהי החידוש) בסעיפי העקרונות הנ"ל של כל חבר וילד בחברתנו.
- אני שהייתי שותף לעשיית "התקציב המשולב" ו"רשת הביטחון" חוזר ואומר ששתי השיטות האלו הן בסך הכל וריאציות של מנגנון טכני (או בלשוני - מתמטי) של חלוקת הכנסת החבר בינו ובין הקהילה. לאחר שתוצאות ההצבעה הבהירו שיש קונצנזוס שלא נחזור יותר לשיטת התקציב הכולל השווה לכל נפש, יש צורך ליצור מנגנון כזה. אנו חייבים להקים מנגנון שיהיה פשוט וקל לניהול ולביצוע. מנגנון שיהיה מנטרל מהחלטות אישיות. מנגנון שיעודד את החבר לפעול בשיתוף עם הקיבוע, ולא למצוא דרכים לעקוף אותו.
- רק הסכמה על מנגנון כזה תאפשר לנו להמשיך לקיים בינינו גם את ההסכמות על העקרונות של ערבות הדדית, והסכמות על הוצאות משותפות, ניהול משותף, וחיים ביחד. אני רואה בהסכמה זו כאבן הפינה להמשך חיינו המשותפים.

אורי אדלשטיין.

בית בלונד

ללני שלום.

הנדון: בית בלונד

בעקבות מכתבך לחברים, אני רוצה להציע הצעה אחרת שנדחתה בזמנו. נדמה לי שהתנאים בשלו ושאפשר לקבל את ההצעה, כי היום נהוג שכל אחד משלם עבור צרכיו.

נניח, לפי תפוסה ממוצעת של 5 חדרים כל יום, תתקבל הכנסה של 1,500 ש"ח לחודש.

תוך 12-6 חודשים, ישולמו 12,000 ש"ח הדרושים לתיקונים. דעתי היא שתשלום של 10, 15 או 20 ש"ח ל"השכרת חדר" ללילה, תתאים גם לחברים העניים שבינינו.

לבקש מחברים תרומה לתיקון בניין ציבורי, נשמע צורם.

בידידות - בת-שבע

"43% of all statistics are worthless"

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues

(User: "khtalk" password: "mansura")

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!